

1.

DE FABRIEK MOET SLUITEN

Sofies vader zat met zijn armen over elkaar aan de keukentafel. Hij stuurde naar de theepot en de twee lege glazen, die beschilderd waren met bloemen en bijen. Die had Sofie ooit zelf gemaakt voor Vaderdag en ze dronken er bijna elke dag samen thee uit.

Haar vader schraapte zijn keel en legde zijn hand op die van Sofie. 'De fabriek zal moeten sluiten, meisje,' zei hij kalm. 'Het is nu tien weken geleden dat de burgemeester de verkoop van Sneeuwvit verboden heeft en het geld is op.'

'En ... en ons spaargeld dan?' Sofies stem trilde. 'Gebruik ons spaargeld!' Snel nam ze een grote slok van haar inmiddels lauwe thee.

'Dat kan niet, Sofie, dat spaargeld is voor jou. Voor je studie. Dat heb ik je moeder beloofd en die belofte ga ik niet breken.'

'Maar papa, ik weet zeker dat het niet door Sneeuwvit komt. Ik heb nul gaatjes. NUL. Je móét nog een keer met de burgemeester praten. Hem vertellen dat het niet de schuld is van je tandpasta.'

Sofies vader liep naar het fornuis en goot het hete water uit de waterkoker in de theepot. 'Sofietjedeugnietje, ging het maar zo makkelijk. Ik heb de burgemeester al twee brieven gestuurd en je weet dat we van de week nog op het stadhuis zijn geweest.'

Hij zegt dat hij geen andere keuze heeft dan het onderzoek af te wachten en Sneeuwwit voorlopig uit de winkels te houden. In de grotemensenwereld gaat helaas niet alles altijd eerlijk.

Sofie keek haar vader met opgetrokken wenkbrauwen aan. Alsof zij dat niet wist ... Ze wist dat als geen ander.

‘Maar ik beloof dat ik mijn uiterste best ga doen, meisje.’

De vader van Sofie keek op zijn horloge en schoof geschrokken zijn stoel achteruit.

‘Oeps, is het al zo laat? Nou, maak je geen zorgen, we redden het wel, al moeten we in een caravan wonen! Als we elkaar maar hebben en gezond zijn.’ Hij gaf Sofie een knipoog en een kus op haar hoofd. ‘Hup, naar boven toe. Tanden poetsen. Ik kom je zo nog een knuffel geven.’

2.

SNEEUWWIT

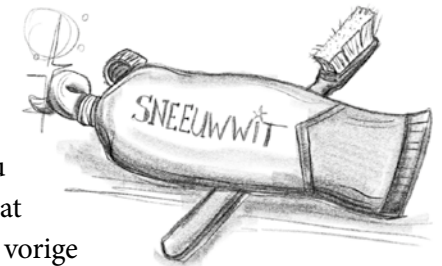
Sofie stond voor de spiegel en deed haar lange, wilde haar in een knot. Uit de Mickey Mousebeker met het afgebroken oortje pakte ze haar tandenborstel. Ze vond Sneeuwwit een goede naam voor tandpasta. Je tanden worden er echt sneeuw wit van, dacht ze, terwijl ze voorzichtig langs de lege plek in haar mond poetste. Vorige week had ze een van haar linkerkiezen gewisseld. Het deed nog steeds een beetje pijn als ze daar met haar tandenborstel te hard op drukte.

Ze spoelde haar mond en veegde die af aan de mouw van haar pyjama.

Als de fabriek echt zou moeten sluiten, wist Sofie wat dat zou betekenen. Papa had vorige week al gezegd dat ze dan niet in de Eijkenhorst konden blijven wonen. Het huis was sowieso te groot voor hun tweetjes, vond hij.

Sofie wilde niet weg uit de Eijkenhorst. Dit was het huis waar ze geboren was en waar papa en mama in de tuin waren getrouwd.

Mama ... Sofie streek over haar haar. Ze had hetzelfde haar als

dat van haar moeder. Een bos bruine krullen met een eigen wil. Ze miste haar moeder. Ze was nu bijna drie jaar geleden overleden. Daarom kon Sofie als geen ander zeggen dat ze wist dat de wereld niet altijd eerlijk was. Je moeder of je vader verliezen was het alleralleroneerlijkste dat er bestond.

Als ze haar ogen sloot en ze deed haar best, dan kon ze haar moeders geur nog ruiken. Haar moeder rook naar vanille en kaneel, vooral als ze 's avonds thuiskwam van haar werk bij het snoeplaboratorium. Mmm, wat rook ze dan lekker. En wat was het heerlijk om tegen haar aan te kruipen. Haar moeder voelde altijd als een warme kruik.

Brrrr. Warm was het nu zeker niet. Sofie trappelde met haar voeten op de grond. Ze had het ijskoud, zo met haar blote voeten op de tegels in de badkamer. Die voelden aan alsof ze rechtstreeks van de Noordpool kwamen. Papa had vorige week overal de verwarmingen uitgedraaid. Het was zonde om energie te verspillen als het niet nodig was en al helemaal in deze tijd met zulke torenhoge energieprijzen. 'Een extra trui werkt ook prima,' had hij gezegd.

Allemaal de schuld van Chroom, dacht Sofie. Ze kroop bibberend in haar bed en trok haar dubbele dekbed over zich heen. Als die stomme tandarts niet had gezegd dat de gaatjesepidemie door Sneeuw wit kwam, was ons huis nu gewoon warm geweest. Dan zat papa niet met een fabriek die bijna moest sluiten en konden ze gewoon in de Eijkenhorst blijven wonen.

De gaatjesepidemie was vier jaar geleden begonnen. In het begin hadden er maar een paar kinderen gaatjes, maar het werden er steeds meer. Opeens kregen alle kinderen last van extreem veel gaatjes. Sommige hadden er wel meer dan tien. Eerst werden alle

snoepwinkels in Sprokkeldam gesloten. Daarna werd er tandenpoetsles op school gegeven. Niets hielp. Er kwamen alleen maar gaatjes bij. Toen werd er een onderzoek gestart onder leiding van tandarts Chroom, een zeer gerespecteerde tandarts in Sprokkeldam en bovendien de enige. Al snel wist hij te vertellen waar de epidemie vandaan kwam. Hij zei dat er geen andere mogelijkheid was dan dat de troep uit de fabriek van Sofies vader de gaatjes veroorzaakte. Alle kinderen poetsten tenslotte met Sneeuw wit in Sprokkeldam. Vervolgens besloot de burgemeester de tandpasta van Sneeuw wit te verbieden totdat het onderzoek was afgerond. Dat onderzoek duurde nu al tien weken.

Sofies ogen prikten een beetje en ze drukte haar deken tegen haar gezicht. Ze had nog helemaal geen zin om te gaan slapen. Ze deed haar nachtlampje uit en voelde onder haar kussen of haar zaklamp daar nog lag. Daar had ze hem altijd liggen. Dat was makkelijk als ze 's nachts naar de wc moest of 's avonds nog stiekem strips wilde lezen.

Ze scheen met de zaklamp op een van de knuffels die in haar bed lagen. Vervolgens duwde ze ze allemaal uit bed. Ze was boos.

Boos op Chroom, boos op de burgemeester en ook een beetje boos op papa. Waarom liet hij dit gebeuren? Als mama er nog was geweest, was het heel anders gegaan. Mama had wel geweten hoe ze de burgemeester moest aanpakken.

Meteen voelde Sofie zich schuldig. Arme papa, dacht ze, hij doet zo zijn best.

'Hé, ben je nog steeds wakker, meisje?' Haar vader stond in de deuropening. Zijn ogen zagen er klein en rood uit.

'Ja, ik ben nog steeds wakker. Ik wachtte toch nog op je knuffel?' Ze staaarde hem aan. 'Heb je gehuild?'

‘Nee, hoe kom je daarbij?’

‘Nou, je ogen zijn rood. Als ik rode ogen heb, heb ik altijd gehuild.’ Sofie keek haar vader afwachtend aan en friemelde ondertussen met het puntje van het dekbed.

‘Nee, gekkie, ik heb de afgelopen weken gewoon slecht geslapen. Kom hier, je had inderdaad nog een knuffel van me tegoed.’

Sofies vader gaf haar een van zijn bekende berenknuffels. Hij drukte haar stevig tegen zijn borst aan. Het voelde warm en veilig, alsof ze in de armen van een grote knuffelbeer verdween.

‘Pap, ik vind dat je het nog niet mag opgeven. Ik vind dat je Chroom moet bellen en de burgemeester of de krant of ...’

‘Sofietje,’ onderbrak haar vader haar, ‘ik geef niet op. Ik doe echt alles wat ik kan. En lieverd, we zullen altijd een fijn thuis hebben. Alleen misschien niet in dit huis.’ Hij drukte zacht een kus op haar voorhoofd. ‘God, wat lijkt je toch op je moeder. Die kon ook absoluut niet tegen onrecht.’ Daarna liep hij de kamer uit. De deur liet hij op een kiertje staan.

Sofie keek naar de foto van haar moeder op haar nachtkastje. Behalve die bos krullen vond ze het lastig om te zien dat ze op haar moeder leek. Haar moeder had bruine ogen en zij blauwe. Haar moeder had een langwerpige gezicht en Sofies gezicht was juist zo rond als de volle maan.

Nee, ze zag het niet, maar mensen zeiden het wel vaak. Ook nu haar moeder er niet meer was. Toch was Sofie bang dat ze haar moeder langzaam zou gaan vergeten. Vergeten hoe ze eruitzag, hoe ze rook, hoe ze lachte. Ze vroeg zich af of herinneringen niet afbrokkelden door de tijd. Of ze niet langzaam doodgingen en verdwenen. Vooral omdat Sofie er zo min mogelijk aan probeerde te denken. Herinneringen doen pijn als ze bij je opkomen.

Door het kraken van de trap wist Sofie dat haar vader bij de laatste paar treden was. Een paar minuten later hoorde ze hem hardop praten. Hij zat aan de telefoon. Ze kon alleen niet verstaan wat hij zei.

Voorzichtig kroop ze uit bed en sloop de trap af. Bij de elfde tree bleef ze zitten. Ze paste wel op om niet op de laatste drie treden te komen. Die kraakten te hard. Ze duwde haar gezicht tegen de spijlen van de leuning en probeerde te horen wat er gezegd werd.

‘Nee, dat zal niet lukken. Ik kan geen extra lening op ons huis nemen. Ja, dan zit er misschien niets anders op. Oké, nou, dank u wel.’

Sofies vader hing op. Hij zat met zijn handen voor zijn gezicht en liet zijn hoofd op tafel zakken, naast een enorme stapel met papieren.

‘Het is hopeloos.’ De woorden kwamen haast onhoorbaar over zijn lippen rollen, maar dat was wat hij zei. Daar twijfelde Sofie niet aan.

Ze sloop zachtjes terug naar haar kamer. Al haar knuffels lagen nog op de koude grond. Ze gooide ze terug op bed. Haar lievelingsknuffel hield ze tegen zich aan gedrukt. Zou papa de fabriek nog kunnen redden?

‘Het is hopeloos.’ Sofie herhaalde de woorden en diep vanbinnen wist ze wat het betekende. Papa kon de fabriek niet meer redden. Ze balde haar vuisten. Wat was het toch vreselijk oneerlijk. Ze moest hem helpen, maar hoe? Als Sneeuwwit verboden bleef, zou de fabriek nooit meer opengaan. Maar wat als zij het gaatjesmysterie zou kunnen oplossen? Dan mocht haar vader weer tandpasta verkopen. De fabriek zou open kunnen blijven en ze zouden niet hoeven te verhuizen. Dan kon alles weer terug naar hoe het was. Bijna alles.

3.

BEN EN SOFIE HEBBEN NUL GAATJES

Sofie zat op haar BMX en racete naar school. Ze was te laat. Dat gebeurde wel vaker, maar dit keer was het niet haar schuld. Ze had op Ben staan wachten bij het stoplicht naast de oude kerk. Na tien minuten gewacht te hebben, moest ze echt weg. Als ze na het belsignaal binnen zou komen, kreeg ze weer strafwerk. Dat mocht niet. Niet vandaag. Vandaag wilde ze geen minuut verspillen. De tijd drong.

Ze had op de fiets met Ben over haar plan willen praten. Ben Kleinbloesem was haar beste vriend. Hij was net als Sofie dol op fietsen, drop en avontuur. Alleen wilde Ben nooit in zeven sloten tegelijk lopen. Hij dacht altijd eerst na voordat hij iets deed en Sofie dééd meestal gewoon.

Ze kenden elkaar al vanaf de kleuterklas. Ben was twee maanden ouder dan Sofie en vanaf dag één was hij haar beste vriend geweest. Ze konden dubbel liggen van het lachen, maar wat belangrijker was: Sofie en Ben stonden altijd voor elkaar klaar. Als Sofie bijna uit het klimrek viel, greep Ben haar nog net op tijd bij haar jas. En als Bens elektrische step werd afgepakt door een jongen die een kop groter was dan hij, leek Sofie geen angst te hebben en sprong ze ertussen.

‘Soof ... Soof!’

Sofie keek over haar schouder en zag Ben aan komen crossen. Zijn hoofd was knalrood en zijn rugzak bungelde gevaarlijk aan zijn stuur.

‘Sorry, sorry. Ik moest papa helpen met het opstapelen van het brandhout. De vrachtwagen komt vandaag.’

‘Is niet erg!’ riep Sofie terwijl ze hard doortrapte. ‘Maar we moeten wel racen. Ik wil binnen zijn voordat de bel gaat.’

‘Hoezo? We zijn toch zo vaak te laat?’ hijgde Ben.

‘Klopt, maar vandaag is anders. Ik vertel het je in de pauze.’

‘In de pauze pas? Dan moet ik nog twee uur wachten,’ zei Ben teleurgesteld.

‘Het gaat over de fabriek,’ zei Sofie, terwijl ze haar voorwiel de lucht in trok en verder reed op alleen haar achterwiel.

Ze waren op het nippertje in de klas. Net voordat de bel ging, ploften ze neer op hun stoel.

De ochtend vloog voorbij. Ze hadden tekenen en gym. Dat waren Sofies lievelingsvakken. Daardoor dacht ze even niet meer aan de fabriek en aan het gaatjesmysterie. Maar in de pauze pakte ze Ben bij de hand en trok hem mee naar hun geheime plek, achter het fietsenhok. Ze zaten met hun rug tegen de muur en keken naar de weilanden, waar zes bruine koeien in stonden te grazen.

‘Oké, iets met de fabriek, zei je. Mag je vader weer tandpasta verkopen?’ Bens ogen straalden en Sofie wist even niet hoe ze moest reageren.

‘Nee, was dat maar zo. Papa’s fabriek moet waarschijnlijk sluiten.’ Ze slikte een paar keer en plukte aan de losse knoop van haar jas. ‘En het ergste is dat we dan ook ons huis moeten verkopen.’

Sofies mond voelde droog aan. Ze slikte nog een keer.

‘Maar dat ga ik natuurlijk niet laten gebeuren. Nooit! En ik weet ook al wat ik moet doen. Ik ga het gaatjesmysterie oplossen. Als ik weet waar de gaatjesepidemie echt vandaan komt, dan mag papa weer tandpasta verkopen en hoeft hij de fabriek niet te sluiten. Wil jij me helpen, Ben? Het is de enige manier om papa’s fabriek te redden.’

Ben keek Sofie aan en legde zijn hand op haar schouder. ‘Natuurlijk,’ zei hij. ‘Natuurlijk help ik je. Heb je al een plan?’ Hij sprong op. ‘We moeten, denk ik, de hele stad ondervragen. Misschien kan ik via e-mail een vragenlijst sturen. Of Sneeuwwit pijn deed bij het poetsen. Dat soort vragen.’

‘Nee,’ zei Sofie. ‘We moeten juist uitzoeken waarom alle kinderen in Sprokkeldam gaatjes hebben, want het komt niet door Sneeuwwit. Dat weet ik zeker.’

‘Soof, ik bedoel dit niet flauw, hè. Maar hoe weet je zeker dat het niet door Sneeuwwit komt?’ Ben was weer naast Sofie gaan zitten.

‘Omdat ik mijn tanden al mijn hele leven met Sneeuwwit poets en nul gaatjes heb, NUL.’

‘Ik heb ook nul gaatjes,’ zei Ben, ‘maar mijn broer heeft wel een gaatje en we poetsen alle twee met Sneeuwwit.’

‘Oké, luister,’ zei Sofie. ‘Ik weet duizend procent zeker dat het